

Arrest

nr. 81 735 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. KHAVARAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 7 januari 1988 te Musaler, waar u ook uw laatste geregistreerde woonplaats had.

U vervulde uw dienstplicht in Armenië van 2006 tot 20 mei 2008.

Op 1 maart 2008, toen u nog uw militaire dienstplicht vervulde, werd u gesommeerd zich te begeven naar het Operaplein te Erevan, waar op dat ogenblik manifestaties aan de gang waren naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Gewapend met een matrak moest u op 1 maart 2008 mee de orde handhaven in Erevan. U verklaart dat u tijdens de hiervoor genoemde betoging, in de buurt van de Italiaanse ambassade, getuige was van het om het leven brengen van één

van de manifestanten. U zag dat een andere betoger een klap van een geweercolf kreeg, maar over zijn lot hebt u geen nadere informatie.

Zowat 2 maanden na het beëindigen van uw militaire dienstplicht besloot u om zich aan te sluiten bij de politieke partij HHsh, omdat u zich wilde engageren voor het respecteren van de mensenrechten in Armenië.

Zowel in november 2008 als in februari 2009 werd u door onbekenden gewaarschuwd dat u niets mocht publiek maken over wat u tijdens de betoging van 1 maart 2008 had gezien en ook werd u gesommeerd zich niet met politieke aangelegenheden in te laten.

In december 2009 werd u door de politie voor ondervraging meegenomen naar het politiebureau van Echmiatsin. U werd er gedurende ongeveer 3 uur ondervraagd; de personen die u ondervroegen beweerden informatie te hebben dat u wapens in uw bezit had. Na de ondervraging mocht u beschikken.

In augustus 2010 – van de maand bent u niet zeker – werd u, op weg naar huis, door onbekenden geslagen. Met een taxi ging u naar huis. 3 dagen later besliste u om zich te laten behandelen in de polykliniek van Echmiatsin omwille van aanhoudende pijnen in de buikstreek en lichte snijwonden. U werd gedurende een vijftal dagen gehospitaliseerd en u kreeg de nodige (pijn)behandeling.

In november 2010 stond u met 3 andere jongens te praten toen u door de politie werd opgepakt en afgevoerd naar het politiebureau van Echmiatsin. Samen met uw vrienden werd u verdacht van een samenscholing. Op het politiebureau werd u gedurende 2 à 3 uur ondervraagd over het bezitten van drugs. U mocht nadien opnieuw beschikken.

U kende geen problemen tot 9 augustus 2011. Toen bevond u zich, samen met een aantal sympathisanten van de jongerenbeweging van de partij HHsh, op het Operaplein te Erevan. Op het plein was er wat rumoer. Een speciale eenheid van de ordediensten greep uiteindelijk in en daarbij kwam het tot duw- en trekwerk. U zag dat een vrouw werd geslagen en daarbij ten val kwam. U kwam tussenbeide en daarbij gaf u een agent een klap. Men probeerde u in te rekenen, maar u kon te voet ontsnappen tot aan uw auto en vervolgens reed u naar huis. U verzamelde wat spullen, vooral kleding, om vervolgens onder te duiken. U dook onder op 3 verschillende adressen. Intussen trachtte uw vader bij HHsh en een mensenrechtenorganisatie voor u te bemiddelen, maar u vernam dat zijn pogingen geen positief resultaat kenden. Daarom werd uw vlucht uit uw herkomstland voorbereid. Voor uw vertrek werd er een oproeping op uw naam bezorgd, waarin u gesommeerd werd zich op 15 augustus 2011 te melden bij de autoriteiten, maar u oordeelde dat het beter was om geen gehoor te geven aan voormelde oproeping.

Op 20 september 2011 verliet u Armenië per wagen. Via een officiële grenspost bereikte u Georgië. U reisde naar Tbilisi, waar u een passagiersvlucht naar Kiev, Oekraïne, nam. Vanuit Oekraïne reisde u, per minibus, verder door naar België.

U bereikte België op 26 september 2011 en dezelfde dag vroeg u asiel bij de bevoegde instanties.

In het kader van deze asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw lidkaart van de partij HHsh en een aan u gerichte brief van een Armeense mensenrechtenorganisatie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de Armeense autoriteiten naar aanleiding van een vechtpartij op 9 augustus 2011 te Erevan, waarbij u een agent van een speciale ordedienst sloeg. Eerder werd u door onbekenden geïntimideerd niets publiek te maken over de moord op een manifestant tijdens de gebeurtenissen van 1 maart 2008 te Erevan en daarbij werd u ook onder druk gezet om zich niet politiek te engageren.

Welnu, uit uw verklaringen moet worden afgeleid dat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden weerhouden.

Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

U beroept zich voor uw huidige asielaanvraag vooreerst op problemen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 1 maart 2008 te Erevan; u was die dag, in uw hoedanigheid als dienstplichtige, getuige van de moord op een manifestant.

Op 20 mei 2008 beëindigde u uw legerdienst en zowat 2 maanden later werd u lid van de politieke partij HHsh. Nadien werd u onder druk gezet om niets publiek te maken over wat u zag op 1 maart 2008 en u werd gemaand zich niet met politiek in te laten (CGVS, gehoorverslag dd.19.12.2011, p.9-10).

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u uw verklaarde problemen dienaangaande niet aannemelijk kunt maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen, waaruit zou blijken dat men u onder druk zette om niets publiek te maken over het feit dat u getuige was van de moord op een manifestant, niet logisch.

Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat reeds op 2 maart 2008 internationaal bekend was dat er meerdere dodelijke slachtoffers te betreuren vielen onder de manifestanten die op 1 maart 2008 op straat kwamen in de Armeense hoofdstad.

Dat u, dan nog slechts maanden later (vanaf november 2008), onder druk zou gezet zijn om hieromtrent niets openbaar te maken is dan ook niet logisch en tevens weinig geloofwaardig.

U brengt geen elementen aan die verklaren waarom u, meer dan anderen, zou geïdoleerd worden louter omdat u getuige was van de moord op een manifestant op 1 maart 2008. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat de betoging van 1 maart 2008 algemeen bekend was en daarom werd u gevraagd waarom u specifiek dan nog zou geïdoleerd worden, maar u hebt hiervoor geen enkele verklaring (CGVS, p.18).

Verder werd u gevraagd of het mogelijk iemand van uw regiment was die de manifestant doodde, waarop u verklaarde (CGVS, p.17) dat dit niet het geval was.

Eveneens werd u de vraag gesteld of u bevelen weigerde uit te voeren tijdens de manifestatie, maar ook deze vraag beantwoordde u negatief (CGVS, p.17).

Er werd gepeild of u mogelijks onenigheid had met iemand in het leger, u zegt dat dat niet het geval was (CGVS, p.17) en evenmin had u daarbuiten met anderen problemen. U weet niet of andere personen problemen kenden omdat ze getuigen waren van de dood van manifestant(en) op 1 maart 2008 en u hebt niet getracht dit na te trekken (CGVS, p.18).

Bijgevolg moet besloten worden dat u niet aannemelijk maakt dat u, louter omdat u getuige was van de dood van een manifestant, later problemen kreeg.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet benadrukt worden dat u totaal niet kunt zeggen wie u vreest omwille van de gebeurtenissen op 1 maart 2008 en uw daaropvolgend lidmaatschap van HHsh enkele maanden later.

Er werd u gevraagd wie u zou vieren omwille van uw lidmaatschap van HHsh, maar daarop verklaart u (CGVS, p.16) dit totaal niet te weten en u kunt zelfs niet zeggen of u andere burgers, dan wel de autoriteiten vreest. Welnu, van een asielzoeker die problemen in zijn herkomstland aanhaalt en daaraan een vrees voor vervolging verbindt, mag verwacht worden dat hij minstens over enige aanduiding beschikt jegens welke personen of instanties hij een vrees voor vervolging koestert.

Dit is bij u niet het geval, hetgeen afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

U situeert uw laatst verklaarde problemen in Armenië in augustus 2011: tijdens een schermutseling op het Operaplein te Erevan op 9 augustus 2011, sloeg u een politieagent (CGVS, p.9, 14). Korte tijd nadien zou er te uwer attentie een oproeping zijn bezorgd (CGVS, p.8).

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk onwetend bent over belangrijke elementen inzake dit document.

Zo weet u niet in verband met welke zaak of welk onderzoek u werd opgeroepen (CGVS, p.8). U kunt niet met zekerheid zeggen door welke instantie de convocaties werden uitgereikt en evenmin weet u op welke manier ze bezorgd werden, noch bij wie precies (CGVS, p.8). Evenmin weet u wanneer de oproeping werd bezorgd (CGVS, p.8). Weliswaar verklaarde u (CGVS, p.17) dat u zich op 15 augustus 2011 bij het 2 parket zou moeten melden en dat het voor u wel genoeg duidelijk was wat de reden voor de oproeping was, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat u meer informatie had moeten kunnen verstrekken over een document dat een belangrijke plaats in uw asielrelaas bezet.

Dat u hierin niet slaagt, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de autoriteiten en meer bepaald de politie in uw herkomstland momenteel vreest omdat u in augustus 2011 een agent hebt geslagen; daarvoor riskeerde u, naar eigen zeggen, een gevangenisstraf (CGVS, p.16, 18).

Welnu, dit verklaarde incident valt niet te rijmen met uw verklaringen over uw vlucht van Armenië naar Georgië.

Zo verklaarde u (CGVS, p.4) dat u uw herkomstland verliet met uw Armeens paspoort, uw rijbewijs en uw geboortakte.

Tevens verklaarde u (CGVS, p.4) dat u Georgië binnenkwam via een officiële grenspost; u werd er persoonlijk gecontroleerd waarbij u uw paspoort moest afgeven. Na controle mocht u uw reis verderzetten.

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Armeense autoriteiten bij alle grensovergangen het Border Management Information System (BMIS), een centraal computersysteem dat bedoeld is om het verkeer via grensovergangen te registreren en te controleren, heeft ingevoerd. In het systeem zijn

allerlei verschillende databases gekoppeld aan de persoonsgegevens van passanten, waaronder lijsten van personen die gezocht worden door politie of veiligheidsdiensten. Volgens een bron zullen mensen die gezocht worden dankzij BMIS niet onopgemerkt via een officiële grensovergang het land kunnen verlaten.

Welnu, deze informatie is moeilijk te rijmen met uw verklaringen waaruit zou blijken dat u vervolging vreest voor de feiten van 9 augustus 2011. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder ondermijnd.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd trouwens ook in andere verklaringen omtrent uw vlucht van Armenië naar België gevonden.

Zo verklaarde u (CGVS, p.4-5) per vliegtuig van Tbilisi naar Kiev gereisd te hebben, maar u verklaarde tevens dat u noch in de luchthaven van Tbilisi, noch in de luchthaven van Kiev aan een persoonlijke controle werd onderworpen, hetgeen allerm minst geloofwaardig is, temeer daar u verklaarde dat het om een gewone passagiersvlucht ging.

Evenmin kan geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het vervolg van uw reis van Oekraïne naar België.

Zo bleek uit uw verklaringen dat u in een minibas van Oekraïne naar België reisde (CGVS, p.5). Uw paspoort was bij de passeurs. U maakt melding van 2 gelijkaardige grenscontroles, maar aan u persoonlijk werd niets gevraagd. U verklaart dat er geen afspraken zijn gemaakt over wat u onderweg moest doen of zeggen bij eventuele grenscontroles (CGVS, p.5).

Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Immers, uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/paseur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u geen instructies zou hebben gegeven over wat te doen bij een controle aan de grens.

Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondergraven.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd ten slotte nog gevonden in uw verklaringen over een aan u uitgereikt visum.

Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat u in 2010 een Frans visum werd uitgereikt voor een reis van 16 december 2010 tot 10 januari 2011.

Daarom werd u, in eerste instantie, gevraagd of u voor uw vertrek uit Armenië een visum hebt aangevraagd, waarop u negatief antwoordde (CGVS, p.5). U vervolgde door te stellen niets te weten over een visum (CGVS, p.5).

Op de vraag of mogelijk iemand anders voor u een visum regelde, verklaart u (CGVS, p.6) daaromtrent niets te weten. En ten slotte verklaarde u evenmin iets te weten over een in 2010 uitgereikt visum (CGVS, p.6).

U werd daarom geconfronteerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en daarbij werd u de mogelijkheid geboden om uw verklaringen nog enigszins aan te passen, maar u ging hier niet op in (CGVS, p.6).

Welnu, op basis van al uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw vlucht van Armenië naar België en uw verklaringen inzake de afgifte van visa, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeense paspoort, in casu uw identiteitsdocument bij uitstek, tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, wordt verwacht dat hij zich bij het indienen van zijn asielaanvraag meteen onder zijn ware identiteit voorstelt en, indien hij daarover beschikt, meteen de identiteitsdocumenten in zijn bezit voorlegt.

Uw algehele oprechtheid wordt door de hiervoor beschreven vaststellingen nog verder ondermijnd.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u nog een paar incidenten met politie of derden aanhaalt doorheen uw asielrelaas.

Inzake de arrestaties door de politie dient te worden opgemerkt dat u telkens na ondervraging werd vrijgelaten en zonder dat hieraan voorwaarden gekoppeld werden. Inzake een incident waarbij u werd geslagen en later werd gehospitaliseerd (CGVS, 3 p.13) blijkt dat u niet weet of er door het ziekenhuis hieromtrent attesten werden afgeleverd. In hetzelfde verband verklaart u (CGVS, p.13) dat uw familie dat soort dingen meestal regelde en dat u het daarom niet weet. Uit uw verklaringen bleek echter ook dat uw familie, in casu uw vader, zich zou gewend hebben tot een Armeense mensenrechtenorganisatie met het oog op uw bescherming. Van dit contact hebt u wel een document voorgelegd (document 4), waaruit mag afgeleid worden dat u minstens op de hoogte kon zijn over het bestaan van medische attesten in verband met de door u beschreven hospitalisatie. Dit is niet het geval en derhalve kan er, op basis van reeds gedane vaststellingen, slechts weinig geloof gehecht worden aan het door u beschreven incident.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de hiervoor beschreven vervolgingsfeiten (2 aanhoudingen en ondervraging door politie, incident waarbij u door 4 onbekenden werd geslagen en nadien werd gehospitaliseerd) geen ander licht werpen op de negatieve beoordeling van uw asielaanvraag.

Op basis van alle hiervoor beschreven vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Zo legde u uw rijbewijs en uw geboorteakte voor. Deze documenten bevatten enkel gegevens over uw identiteit, die in het kader van uw asielaanvraag niet betwist wordt.

U legde tevens een lidkaart voor van de politieke partij HHsh. Deze lidkaart bewijst enkel uw lidmaatschap van voornoemde partij in/sinds 2008, maar ze vormt geenszins een bewijs voor uw verklaarde problemen in uw herkomstland.

Ten slotte legt u een brief voor van een Armeense mensenrechtenorganisatie. Uit het document blijkt dat de organisatie in kwestie u geen hulp kon verlenen op basis van het eigen intern reglement, doch meer specifieke informatie ontbreekt. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het document geen enkele informatie bevat over de door u verklaarde problemen, waardoor het geen ander licht werpt op de gedane vaststellingen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 februari 2012 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen; De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en volgens verzoeker rust er op haar dan ook een zekere "onderzoeksplicht".

Verzoeker laat gelden dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen dragen zodat bijgevolg de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker stelt dat niet verder werd onderzocht of hij aanspraak kon maken op de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en dit bijgevolg een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker houdt verder voor in zijn verzoekschrift dat (zie p. 3-4) "*De Commissaris Generaal brengt een motivering van de weigeringsbeslissing aan die louter steunt op het onvoldoende aannemelijk kunnen maken van de vluchtroute en het niet voorleggen van bewijsstukken.*" wat volgens hem, gelet op zijn politiek activisme, wanneer hij teruggestuurd wordt naar zijn land van herkomst, een ernstig gevaar inhoudt voor zijn leven en veiligheid.

Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas door de commissaris-generaal niet getoetst werd aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag, wat een schending uitmaakt van zowel de materiële als de formele motiveringsplicht.

Verzoeker laat verder gelden dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat ze steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat ze derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of minstens aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Echter dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het opwerpen van blote beweringen en het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen -zoals in casu- volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat niet verder werd onderzocht of hij aanspraak kon maken op de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker wel degelijk op individuele basis heeft onderzocht. Hierbij heeft hij rekening gehouden gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst zette de commissaris-generaal in zijn beslissing uitgebreid uiteen waarom verzoeker er niet in is geslaagd het aannemelijk te maken dat hij, louter omdat hij getuige was van de dood van een manifestant op 1 maart 2008 op het Operaplein in Yerevan, later problemen kreeg. Daarbij voegt zich het feit dat verzoeker niet kan duiden wie hij vreest omwille van de gebeurtenissen op 1 maart 2008 en omwille zijn daaropvolgend lidmaatschap van HHsh enkele maanden later.

Verder merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker zijn laatste problemen in Armenië situeert in augustus 2011: tijdens een schermutseling op het Operaplein te Yerevan op 9 augustus 2011, had hij een politieagent geslagen.

Verzoeker verklaarde dat er hem korte tijd nadien een oproeping werd bezorgd. De commissaris-generaal kwam tot de bevinding dat de onwetendheid van verzoeker over belangrijke elementen met betrekking tot dit document, onaannemelijk is, wat zich keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde dat hij de politie in zijn land van herkomst nog vreest omdat hij in augustus 2011 een agent had geslagen op het operaplein in Yerevan waarvoor hij een gevangenisstraf riskeert.

Terecht besloot de commissaris-generaal dat dit incident niet te rijmen valt met verzoekers verklaringen over zijn vlucht van Armenië naar Georgië; verzoeker verklaarde immers dat hij zijn land verliet met zijn Armeens paspoort, rijbewijs en geboorteakte en dat hij Georgië binnenkwam via een officiële grenspost; Hij werd er persoonlijk gecontroleerd waarbij hij zijn paspoort moest afgeven maar kon na controle zijn reis verderzetten.

Deze uitleg kan niet in overeenstemming gebracht worden met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat personen die door de autoriteiten gezocht worden, niet onopgemerkt via een officiële grensovergang hun land kunnen verlaten.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat verzoeker tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande zijn vlucht van Armenië naar België en aangaande een aan hem uitgereikt visum.

Op basis van het geheel van de beschreven vaststellingen kwam de commissaris-generaal terecht tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat in te gaan op bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, blijven deze staande en maakt de Raad ze tot de zijne.

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van de verschillende uiteengezette vaststellingen en dus niet, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift verkeerdelijk voorhoudt (zie p. 3, 4), louter op basis van *“het onvoldoende aannemelijk kunnen maken van de vluchtroute en het niet voorleggen van bewijsstukken.”*

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker blijft in gebreke concrete elementen aan te voeren waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 19 december 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 december 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE